

Studeren vond ze saai, het studentenleven nogal kinderachtig. Schrijfster en nrc.next columniste Aaf Brandt Corstius (32) wilde na het gymnasium het liefst meteen gaan werken. 'Dat leek me veel spannender dan in de borrelnotencommissie van de studentenvereniging zitten en muren van bierkratjes bouwen. Eigenlijk keek ik uit naar het leven van een dertiger.'

TEKST: BAS MALIEPAARD · BEELD: ALICE WIELINGA

NAAM: AAF BRANDT CORSTIUS
GEBOREN: HAARLEM, 3 MAART 1975
STUDIESTAD: AMSTERDAM
STUDIE: VERTAALWETENSCHAP (1994 - 1999)
WERK: AAF IS FREELANCE JOURNALISTE EN HEEFT EEN DAGELIJKSE COLUMN IN NRC.NEXT. EEN BIJDELING VAN DE BESTE STUKKEN VERSCHIEEN ONDER DE TITEL 'ALS JE JE OGEN DICHTHIELD HAD HET IETS VAN GLAMOUR' (PROMETHEUS). AAF SCHREEF OOK DE ROMAN 'HET JAAR DAT IK '30 WERD' (ARENA).

'Mariken en ik gingen

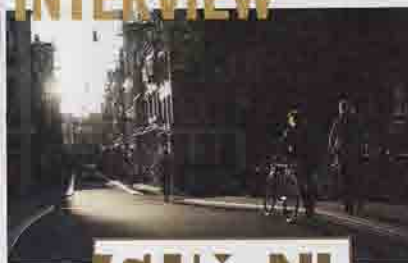

undercover bij het corps'

'Zijn ze de bar nu alweer aan het verbouwen?', vraagt Aaf boven het knetterende geluid van een drillboor uit. 'Op de één of andere manier zijn ze altijd aan het klussen als ik hier iets wil drinken.' We staan in de ontmantelde foyer van arthouse-bioscoop Kriterion, aan de Amsterdamse Roeterstraat. Schuin hierboven woonde Aaf in haar studententijd, samen met haar zus. 'Kriterion wordt gerund door studenten', vertelt ze. 'Ze hebben naast de bioscoop ook nog een oppascentrale. Daar heb ik een tijdje gewerkt. En natuurlijk ging ik vaak naar de film. Vooral naar de sneakpreview op dinsdagavond. Dan kreeg je vooraf een dropsleutel met een aanwijzing voor welke film er zou gaan draaien.' Nu besluiten we even verderop in het rustiger café De Roeter te gaan zitten. Als we erheen lopen, wijst Aaf lachend op het grote gebouw van de UvA, aan de overkant van de straat. 'Daar zit de faculteit Psychologie. Mijn zus en ik waren altijd een beetje bang voor de mensen die daar studeerden. Wij hadden geen gordijnen, dus we dachten dat de studenten ons met verrekijkers begluurden om ons gedrag te analyseren. Zal best wat hebben opgeleverd, want we hadden altijd ruzie.'

'Volgens mij was ik geen standaard student', zegt Aaf, aan een tafeltje in de zon, koffie verkeerd en water binnen handbereik. 'Ik wilde erg graag een volwassen leven leiden en serieus genomen worden. Waarom weet ik niet precies, maar ik heb me nooit thuis gevoeld bij dat gelul over ontgroening, bier en feestcommissies. Als vrienden het daarover hadden, dacht ik altijd: waarom doen jullie zo druk over een borrel? Kom op, doe wat met je leven, ga werken! Ik begreep de lol er gewoon niet van. Misschien kwam dat wel omdat ik altijd van een afstandje naar het studentenleven heb gekeken. Ik heb me er nooit echt in gestort. De omstandigheden dwongen me daar ook niet toe. Ik ging studeren in de stad waar ik op de middelbare school had gezeten, dus ik had al veel vrienden. En mijn vader had dat appartementje boven Kriterion voor me gekocht, dus ik hoefde ook niet op kamers in een studentenhuus. Maar los daarvan zit dat onafhankelijke gedoe ook gewoon een beetje in mijn familie. Wij vinden het fijn om veel met mensen om te gaan, maar op onze eigen voorwaarden. Mijn broer woonde bijvoorbeeld wel in een studentenhuus, maar at alleen met zijn huisgenoten als hijzelf had gekookt. Hij vertikte het om de kleffe nasi van de anderen te eten. Die vertrouwde hij niet!' >>

SUM.NL

OP ZOEK NAAR EEN LEUK STUDENTENVERENIGING IN JOUW STAD? CHECK SUM.NL/STAD VOOR EEN OVERZICHT.

Een ruig en lui studentenleven was dus niet aan Aaf besteed. Maar haar studie zelf was ook niet bepaald bruisend. Aaf lacht hard: 'Dit begint wel een beetje een triest verhaal te worden, hè? Maar het klopt wel. Ik koos voor de uitstervende studie Vertaalwetenschap. Ja, echt, ik zat in het laatste klasje met

'IK HING AL SNEL AANGESCHOTEN AAN DE BAR, TERWIJL MIJN COLLEGA IN DE WC AANTEKENINGEN MAAKTE'

tien mensen en daarna zou de studie worden opgeheven! Na het gymnasium had ik een jaar in Amerika gestudeerd, dus ik was goed in Engels. Vertaalwetenschap leek me dus wel een makkelijke en leuke studie, maar dat viel op alle fronten vies tegen. Ik vond het jammer dat ik zo weinig medestudenten had en we werden vreselijk streng beoordeeld. Het kwam regelmatig voor dat de hele klas een onvoldoende had. De meeste mensen schrikken als ze na hun studie in de harde buitenwereld terecht komen. Maar ik was zo gedrild met al die vijfjes, dat ik juist dacht: wat is werken makkelijk! Iedereen is aardig en reageert leuk op mijn stukjes!'

AAFS LUNCHTENTEN TOP 3

'Lunchen met één of twee vrienden vond ik leuker dan in grote groepen gaan dansen. Al deed ik dat ook wel, vooral in Odeon. Maar nog steeds ben ik meer een lunchtype.'

1. PANINI, VIJZELGRACHT 3/5

'Lekkere lunchtent op een punt waar verder niet zoveel is. Het wonderlijke is dat het lekkerste broodje er een met doperwten met tomatensaus is. Dat klinkt heel vies maar smaakt heel goed. Bestel: broodje piselli.'

2. PUCCINI, STAALSTRAAT 21

'Niet te verwarren met Panini en minstens zo lekker. Neem een enorm broodje rosbief, een vruchtensap van de dag. Kun je drie dagen op teren.'

3. ZUIVERE KOFFIE, UTRECHTSESTRAAT 39

'Dit was mijn favoriete lunchtent in mijn Folia-tijd. De bediening was wat stug, we noemden het ook wel Villa Menopause, maar de tosti's en koffie lekker. Let op: men is hier heel streng op mobiel telefoneren in de zaak. Dat mag dus niet.'

Was Aafs studententijd dan alleen maar doffe ellende? Welnee. Haar redding was een vacature voor een betaalde baan als leerling-redacteur bij Folia, het tijdschrift van de Universiteit van Amsterdam. Aaf besloot te solliciteren en stuurde een interview met zichzelf naar de redactie. 'Later hoorde ik dat de hoofdredacteur na het lezen ervan had gezegd: ze is gek óf ze is goed, dus laat haar maar komen. Het werd een heel melig sollicitatiegesprek; we hadden bijna meteen de slappe lach. Ik kreeg een mentor toegewezen en mocht drie dagen in de week voor Folia komen schrijven. Dat is echt een gouden greep geweest; ik heb er een geweldige tijd gehad. Samen met mijn collega Mariken ging ik bijvoorbeeld undercover bij het studentencorps om te controleren of daar teveel alcohol geschonken werd aan eerstejaars. Mariken was een nieuwsgager, zij wist altijd geheime dingen. Dat de sleutel van het scheikundelokaal gestolen was of dat er al jaren een spookprofessor op de loonlijst van de UvA stond, die nooit les gaf. Ik voelde niet zo goed aan wat nieuws was, dat heb ik nog steeds. En ik was ook heel onprofessioneel. Bij het corps hing ik al vrij snel aangeschoten aan de bar, terwijl Mariken in de wc aantekeningen maakte. Ach, ik ging toen al voor de experience en dat doe ik tegenwoordig voor nrc.next nog steeds. Ik wil dingen beleven en daar met een beetje humor verslag van doen. Mijn stijl is sinds Folia denk ik niet zoveel veranderd, maar ik heb daar wel ontzettend veel geleerd. Vooral een flink aantal stukken in de week produceren en niet zeiken. Die houding heb je ook nodig als je een dagelijkse column in de krant hebt. Mijn studie heb ik afgemaakt, dat moet je volgens mij ook altijd doen. Het is belangrijk om soms dingen af te maken in het leven, voor je eigen rust. Maar Folia bleek uiteindelijk een betere springplank naar het leven dat ik toen wilde en nu heb: dat van een schrijvende dertiger.' ●

